

De leraarskamer

Taart in de gang

Een maandagavond in mei. Mijn polshorloge geeft iets over tien aan. Niet uitzonderlijk laat, maar mijn hele lijf smeekt om rust en stilte. Dat is jammer genoeg buiten onze zesendertig leerlingen gerekend die maar niet willen slapen. Dus ik zit in de gang. Op de koude vloer.

Ook nu weerklinkt stillematen het hese gefluit en gelach van één van die deugnieten. Ik sta recht en kuch eens luid voor de deur. Het wordt meteen stil. Oeps. Betrapt. Onze directeur is op bezoek en trakteerde ons op een paar taartjes van een bekend bakkerijtje hier in de buurt. We hadden gehoopt daar rustig te kunnen van snoepen in de bar, maar nu naar beneden gaan lijkt alvast geen goed idee. We halen de doos dan maar naar boven, snijden er kleine stukjes van en genieten van taart in de gang. Terwijl we kruimelen en de kaas-taart wat uit elkaar valt in onze handen, passeert een andere gast van het hostel. We kijken naar elkaar en schieten in de lach.

Uiteindelijk belanden we toch in ons bed. We praten nog vijf minuutjes na, maar al gauw wordt het duidelijk dat we zelf doodop zijn. Gelukkig kunnen we slapen tot half zeven. Jonge mama's zijnde, lijkt dat wel een eeuwigheid. Tot plots om zes uur 's morgens heel voorzichtig op onze deur wordt geklopt. Mijn collega is nog in dromenland, dus ik klim uit bed. Voor de deur staan twee meisjes die verast opkijken als ze mijn slaapgezicht zien en mijn haren die alle kanten uitwijzen. De pijn waarvoor ze kwamen is meteen al wat verzacht door dit gekke beeld.

Drie dagen vertoeven we in het mooie en artistieke Gent. Zo samen op stap met je leerlingen, het is toch iets bijzonder. Samen eten, samen slapen, samen leven. Er worden herinneringen gemaakt en banden versterkt. We leren hen van een andere kant kennen. We

ontdekken wie nog met een knuffelbeer slaapt en wie een nachtzoen van de juf aandurft. We zien kamers waar meer gerief op de grond ligt dan in de valies en kinderen die net heel zelfstandig blijken te zijn. Eén van mijn leerlingen verrast mij op een positieve manier. Ze trekt zo goed haar plan, beter dan ik had gedacht. "Ik ben echt trots op jou," zeg ik. Haar oogjes blinken. Mijn hart smelt.

De laatste avond mogen de leerlingen douchen. Ik kan verklappen dat negenjarigen dat echt een festijn vinden. Bij de ene kamer wordt er gezongen onder de warme waterstralen, bij de andere wordt er naarstig gezocht naar een propere slip tussen alle andere rommel. Als mijn collega op de deur van een kamer klopt om te vragen of alles goed verloopt, hoort ze tot haar verbazing twee stemmen uit de badkamer weerklinken. Terwijl de ene doucht, is de andere gezellig even ... euh ... een grote boodschap aan het doen. Al verwoordt die dat net iets plastischer.

Gent bleek opnieuw een schot in de roos. Vooral de ridders van het Gravensteen spreken tot de verbeelding. Vol bewondering kijken de jongens uit mijn klas naar de vlegels en de kruisbogen in de wapenkamer. Hun monden vallen open in de 'mortelkamer', zoals één van hen het zo mooi noemt. Als ze de burcht mogen verdedigen vanachter de kantelen, zie ik ze helemaal opleven. Ik kan alleen maar toekijken en glimlachen: wat een heerlijke, hartverwarmende job heb ik toch.

TEKST EN BEELD
Juf Drieke